

Stará láska nerezaví
a tady to platí dvojnásob.

Krvavé srdce

SOPHIE LARK

kruavé srdce

BLOODY HEART

Copyright © 2023 by Sophie Lark

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2025

Cover © Emily Wittig, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5752-7 (pdf)

SOPHIE LARK

Krvavé srdce

přeložila Jana Milotová

*Tuto knihu věnuji Keaně.
Nakreslila mi obrázek dokonalé, silné a sexy ženy,
která se k Dantemu perfektně hodí.
XOXO*

SOUNDTRACK

Zombie – The Cranberries
Ring of Fire – Lera Lynn
July – Noah Cyrus
The Vampire Masquerade – Peter Gundry
Waltz for Dreamers – Matt Stewart-Evans
STUPID – Ashnikko
Back to Black – Amy Winehouse
Hurt – Johnny Cash
Don't Speak – No Doubt
Yesterday – The Beatles
When You're Gone – The Cranberries
The Chain – Fleetwood Mac
Hell or High Water – The Neighbourhood
Holy – Justin Bieber

Hudba je důležitou součástí mého psaní. Pokud při čtení uvidíte tento znak a pustíte si konkrétní písničku, skladba doplňuje danou scénu jako filmový podkres.

Simone Solomonová

Simone! Proč ještě nejsi připravená?“
 „Ve dveřích stojí máma. Všimnu si, že už je oblečená na večírek.

Já mám ale na sobě jen teplákové kraťasy a tričko s logem Wonder Woman, jelikož jsem až doteď seděla ve výklenku a četla si knihu.

„Kolik je hodin?“ zeptám se zmateně.

„Kolik myslíš?“ řekne máma a pousměje se.

Tipovala bych tak dvě nebo tři odpoledne, ale jelikož už je oblečená do večerních šatů, musí být později.

„Ehm... šest?“ odhadnu.

„Spíš tak sedm třicet.“

„Promiň!“ vykřiknu a seskočím z okna. Na zem spadne můj výtisk *Větrné hůrky*.

Není divu, že mám hlad jako vlk. Zmeškala jsem oběd a zjevně taky večeři.

„Měla by sis pospíšíš,“ řekne máma. „Tvůj otec už objednal limuzínu.“

„Která na nás teď čeká,“ ozve se táta.

Stoupne si vedle mámy. Tvoří spolu ten nejelegantnější pár, jaký si dokážete představit – oba jsou vysocí, štíhlí a bezchybně oblečení. Jediným kontrastem mezi nimi je tátova výrazně tmavá plet proti mámině bledé pokožce. Jinak jsou dokonale sladění.

Při formálních příležitostech otec občas nosí oblečení z výrazně barevného kente, ale dnes má na sobě černý oblek se sametovými klopami. Fialová kala v jeho klopě barevně ladí s matčiny šaty.

Vedle jejich elegantní dokonalosti si připadám, jako bych měla jen samé lokty a kolena. Jsem příliš neohrabaná, abych se s nimi vůbec ukazovala ve společnosti.

„Možná byste tam měli jít beze mě...“ ozvu se.

„To nepřipadá v úvahu,“ zarazí mě máma. „Pospěš si a obleč se.“

Potlačím zasténání. Když jsem se vrátila z internátu, nejdřív jsem byla nadšená. Chicago mi připadalo jako vír večírků, slavnostních událostí a oslav. Teď, o pár měsíců později, mi všechny začínají splývat. Mám dost šampaňského a jednohubek, upjatých konverzací a ještě upjatějšího tancování. Navíc bych byla ráda, kdyby s námi častěji chodila moje sestra.

„Jde s námi taky Serwa?“ zeptám se mámy.

„Ne,“ odpoví a mezi obočím se jí objeví nepatrná vráska. „Není jí dobře.“

Rodiče odejdou a nechají mě samotnou, abych se převlékla.

Moje šatní skříň je plná šatů. Většinu z nich jsem si koupila teprve letos. Přejedu konečky prstů po různobarevných látkách a pokusím se rychle rozhodnout.

Mohla bych tím strávit hodinu. Jsem tak trochu snílek a zbožňuju krásné věci. Obzvláště šaty.

Nadšení pro oblečení může působit povrchně, ale podle mě je to umění, do kterého se můžeme převléct. Je něco jako naše vizitka. Pomáhá nám ovlivnit názor druhých, ještě než vyřkeme jediné slovo.

Takhle bych to popsala někomu cizímu.

Pro mě samotnou ale oblečení znamená mnohem víc.

Silně reaguju na barvy a struktury. Ovlivňují moji náladu. Nerada to někomu přiznávám, protože vím, že je to... zvláštní. Většinu lidí fyzicky neodpuzuje ošklivý odstín hnědofialové a necítí neodolatelnou touhu dotknout se hedvábí nebo sametu.

Taková jsem byla vždycky – už od dětství. Jen jsem se to postupně naučila skrývat.

Přinutím se nějaké šaty vybrat, aniž bych nad tím dlouho přemýšlela.

Vezmu do ruky jednu ze svých oblíbených – světle růžové večerní šaty s rozevlátým šifonem na zádech, který připomíná motýlí křídla.

Na tváře si nanesu trochu růžového pudru a na rty lesk ve stejném odstínu. Ne moc – otci se nelíbí, když se oblékám příliš „dospěle“, jelikož mi nedávno bylo teprve osmnáct.

Jakmile seběhnu dolů po schodech, zjistím, že rodiče už čekají v limuzíně. Ve vzduchu visí napětí, které umocňuje to, jak upjatě táta sedí. Máma mi věnuje letmý pohled a pak zaměří svou pozornost ven z okna.

„Jedťe,“ vyštěkne táta na řidiče.

„Převlékla jsem se co nejrychleji...“ vyhrknu nesměle.

Táta to ale úplně ignoruje. „Co kdybys mi vysvětlila, proč jsem ve schránce před chvílí našel dopis, který mě informoval o tvém přijetí na Parsons?“ zeptá se mě.

Zrudnu a sklopím oči.

Doufala jsem, že tuhle specifickou obálku najdu jako první, ale v domě, kde schránku kontrolují různí členové personálu dvakrát denně, je to obtížné.

Poznám, že táta zuří, ale i tak se neubráním nezvladatelnému nadšení...

Přijali mě!

Musím ho ale skrýt. Na tátovi je vidět, že z toho vůbec radost nemá. Jako opar studené mlhy z něj vyzařuje rozladění, které mi pronikne až do morku kostí.

Nedokážu se mu podívat do očí. Otec má ostré rysy a intenzivní pohled, které se mu zračí v obličeji, i když je výborně naladěný. Když je ale naštvaný, vypadá jako vyřezávaná maska nějakého pohanského boha: impozantně a pomstychtivě.

„Čekám na vysvětlení,“ řekne.

Nemá smysl mu lhát.

„Na tu univerzitu jsem se přihlásila.“

„Proč bys to dělala?“ zeptá se chladně.

„Já... jen jsem chtěla zjistit, jestli se tam dostanu.“

„Co na tom záleží, jestli tě přijmou, když stejně půjdeš na Cambridge?“

Cambridge je otcova mateřská univerzita. Vděčí jí za svoje bezchybné chování, evropské konexe a nepatrný britský přízvuk, na který je velmi pyšný.

Na Cambridge se dostal jen díky stipendiu, jelikož byl chudý, ale neobyčejně talentovaný student. Naučil se tam mnohem víc než jen ekonomiku – vypořádal tam i chování a postoje svých bohatých spolužáků. To, jak mluvili, chodili a jak se oblékali. A především jak vydělávali peníze. Naučil se jazyk mezinárodního finančnictví a všechno, co potřeboval vědět o investičních fondech, pákovém efektu a zámořských daňových rájích...

Vždycky nám tvrdil, že v Cambridgi se stal tím, kým je. Automaticky čekal, že tam půjdu stejně jako předtím Serwa.

„Já jen...“ bezmocně si promnu ruce. „Jen se mi líbí móda...“ dopovím uboze.

„To není seriózní obor.“

„Yafeu...“ zarazí ho tiše máma.

Otočí se k ní. Matka je jediný člověk, kterého otec poslouchá. Už teď ale vím, že mu nebude odporovat – obzvlášť v něčem takovém, o čem je už teď pevně rozhodnutý. Jen mu připomíná, aby se choval jemně, zatímco mi ničí sen.

„Prosím, tati,“ řeknu a snažím se, aby se mi netrásl hlas. Táta mě nevyslechne, pokud budu příliš rozrušená. Musím mu to vysvětlit, jak nejlíp dokážu. „Někteří z nejprestižnějších návrhářů v téhle zemi studovali design na Parsons. Donna Karan, Marc Jacobs, Tom Ford...“

Otec sepne ruce. Má dlouhé a elegantní prsty s upravenými nehty.

Když znovu promluví, udělá to pomalu a zřetelně jako soudce vysvětlující zákon. „Když ses narodila, rodiče mi řekli, jakou mám smůlu, že mám jen dcery. Nesouhlasil jsem s nimi. Odpověděl jsem, že dcery jsou svým rodičům vždycky věrné. Že jsou poslušné a chytré.“

Na dcery může být rodina pyšná. Syn občas bývá zpupný a myslí si, že ví víc než jeho otec. Dcera takovou chybu nikdy neudělá.“

Otec mi položí ruku na rameno a podívá se mi do očí. „Ty jsi hodná dcera, Simone.“

Dojedeme k hotelu Drake. Otec vytáhne z kapsy čistý kapesník a podá mi ho. „Než vejdeš dovnitř, otři si tvář,“ poručí mi.

Ani jsem si neuvědomila, že brečím.

Máma mi na chvíli spočine rukou na hlavě a pohladí mě po vlasech. „Uvidíme se uvnitř, *ma chérie*,“ řekne.

Pak mě nechají vzadu v autě samotnou.

I když ne tak úplně – vpředu sedí řidič a trpělivě čeká, až se uklidním.

„Wilsons?“ vysoukám ze sebe přidušeným tónem.

„Ano, slečno Solomonová?“

„Mohl byste mi dopřát chvílku o samotě?“

„Samozřejmě,“ řekne. „Zaparkuju u chodníku.“

Dojede s limuzínou k obrubníku, aby se klidil z cesty hostům, které řidiči vysazují u vchodu. Pak vystoupí, ale nechá běžet motor, aby v autě nepřestala fungovat klimatizace. Všimnu si, jak se dává do řeči s jedním z dalších šoférů. Pak spolu zajdou za roh hotelu – nejspíš si chtějí zakouřit.

Jakmile se ocitnu sama, rozbřečím se naplno. Celých pět minut popustím uzdu emocím.

Je to tak hloupé. Ve skutečnosti jsem nečekala, že by mi rodiče dovolili jít na Parsons. Byla to jen utkvělá představa, která mi pomohla přežít poslední ročník na škole v Tremontu a nekonečné ubíjející zkoušky. Věděla jsem, že je musím složit s těmi nejlepšími známkami. A opravdu se mi to povedlo – u každé z nich. Nepochybuju, že zanedlouho dostanu podobnou zprávu o přijetí na Cambridge. I tam jsem si totiž podala přihlášku, jak se ode mě čekalo.

Portfolio svých návrhů jsem na Parsons zaslala jen tak na zkoušku. Nejspíš jsem si myslela, že by bylo dobré, kdyby mě odmítli a já

zjistila, že má otec pravdu. Že můj sen je pouhý přelud, který se ve skutečnosti nikdy nenaplní.

Ale teď, když vím, že mě přijali...

Je to jako sladké mučení – možná horší, než kdybych se to nikdy nedozvěděla. Jako lesklá a třpytící se trofej, kterou mám přímo na dosah, ale pak mi ji někdo sebere.

Povolím si pět minut dětinského zármutku.

Pak se zhluboka nadechnu a uklidním se.

Rodiče na mě čekají ve velkém tanečním sále hotelu Drake. Mám se usmívat, bavit se s ostatními a nechat je, ať mě představí významným hostům. Což je se zarudlým a napuchlým obličejem nepříjemné.

Takže si osuším tváře a znovu si na rty nanesu trochu lesku a na řasy řasenku z psaníčka.

Zrovna se chystám natáhnout po klice, když se dveře u řidiče zprudka otevřou a někdo vklouzne na přední sedadlo.

Je to nějaký muž – tak mohutný, že připomíná spíš obra. Má široká ramena, tmavé vlasy a rozhodně není oblečený do Wilsonovy uniformy.

Než stihnu cokoli říct, sešlápne pedál a rychle se odlepí od obrubníku.

Dante Gallo

Kvůli všem těm snobským politikům, kteří dorazili na slavnostní večer, se to v Drakeu jen hemží členy ochranky. Bohatí jsou schopní využít jakékoli záminky, jen aby mohli něco oslavit. Všechny bankety při udělování cen, sbírky a charitativní aukce slouží jen jako výmluva, aby se mohli veřejně poplácat po zádech.

Tátova restaurace La Mer do Drakeu dodává královské kraby, šarlatové krevety a loupané ústřice, které uprostřed bufetu poslouží k vytvoření obrovské věže z mořských plodů. Tuhle práci děláme skoro zadarmo, jelikož dnes večer nezbohatneme na krevetách.

Zastavím s dodávkou u servisního východu a pomůžu zaměstnancům z kuchyně vyložit bedýnky s mraženými korýši. Jeden ze členů ochranky nahlédne do kuchyně a dívá se, jak bedny otevíráme.

„Co to vůbec je?“ zeptá se a zůstane zděšeně zírat na šarlatové krevety.

„Ty nejlepší krevety. Které si ty nemůžeš dovolit,“ prozradím mu s úsměvem.

„Vážně? Kolik stojí?“

„Sto devatenáct dolarů za půl kila.“

„To snad není pravda!“ nevěřícně zakrouť hlavou. „Za to bys mi musel z moře vytáhnout mořskou panu v životní velikosti s děčkovou podprsenkou.“

Jakmile všechny korýše bezpečně naskládáme do chladicího boxu, kývnou na Vinnyho. Poslední bednu položíme pod vozík pokojové služby.

Vinny v Drakeu někdy dělá poslíčka a jindy myje nádobí. Jeho skutečná práce spočívá v obstarávání specialit pro hosty – věcí, které se shání hůř než čerstvě vyprané ručníky a led.

Znám ho už od dětství, kdy jsme spolu běhali po Old Townu v teniskách se Spider-Manem. Od té doby jsem hodně zmohutněl, zatímco Vinny zůstal stejný – hubený a pihovatý. Navíc má strašné zuby, ačkoli se krásně usmívá.

Služebním výtahem vyjedeme do čtvrtého patra. Pod naší vahou se povážlivě houpe. Drake je jedním z chicagských hotelů z divokých dvacátých let – od té doby ho sice zrenovovali, ale nijak významně. Všude jsou mosazné kliky, křišťálové lustry, staromódní křesla a zatuchlý pach koberců a záclon, které za posledních padesát let nikdo pořádně nevyčistil. Vsadím se, že Dukulyho pořádně vytočilo, když ho nacpali do obyčejného apartmá ve čtvrtém patře. Pokoj sice disponuje výhledem na jezero, ale do prezidentského apartmá má hodně daleko. Dnes večer tu bohužel není nejdůležitějším člověkem – a to ani náhodou. Na tomhle konkrétním večírku by se mezi hosty dostal sotva do horní poloviny.

Proto nejspíš pořád truceje v pokoji, přestože se každou chvíli spustí zahájení. Zpod jeho dveří vane kouř z doutníku.

„Chceš, abych tam šel s tebou?“ zeptá se Vinny.

„Není třeba. Můžeš sjet dolů.“

V kuchyni bude šrumec a nechci, aby se Vinny dostal do problémů nebo ho začal někdo hledat. Navíc jsem s Dukulym už dvakrát obchodoval, takže nečekám potíže.

Vinny mě nechá samotného s vozíkem pokojové služby.

Zaklepu na dveře – třikrát, jak jsme se s Dukulym dohodli.

Otevře je jeho bodyguard. Jde o typického namakaného a mrzutého chlapa. Je oblečený do pěkného obleku, ale vypadá, jako by moc rozumu nepobral. Vpustí mě do pokoje o dvou ložnicích oddělených obývacím pokojem. Po rychlém prohmatání, aby se ujistil, že nejsem ozbrojený, zabručí: „Posad' se.“

Sednu si na trojmístnou pohovku a obr obsadí křeslo naproti mně. Druhý bodyguard se s rukama zkříženýma na prsou opře o stěnu. Tenhle chlápek je trochu hubenější. Dlouhé vlasy má na zátylku stažené do culíku. Chci mu říct, že gangsterský culík od posledního filmu se Stevenem Seagalem vyšel z módy, ale než se k tomu dostanu, z pokoje vyjde Dukuly, který zoufale popotahuje z doutníku.

Je oblečený do společenského obleku, jenž mu je přes břicho trochu těsný. Je to jeden z chlapů, kteří vypadají, jako by byli permanentně těhotní, jelikož se jim veškerá váha ukládá jen doprostřed těla mezi vyhublé ruce a nohy. Jeho krátce zastřižené vousy jsou trochu prošedivělé a husté obočí mu nad očima tvoří tlustou clonu.

„Dante,“ pozdraví mě.

„Edwine,“ přikývnu.

„Doutník?“ nabídne mi prémiový kubánský doutník. Je těžký a silně aromatický.

„Díky,“ řeknu a postavím se, abych ho od něj přijal.

„Pojď k oknu,“ vyzve mě. „Stěžovali si na mě z recepcce. Zdá se, že se v žádném z pokojů už nekouří. Kam tahle země spěje?“

Kývne na Culíka, který rychle uvolní petlici a vši silou vytáhne okenní rám. Není to nic snadného, jelikož čas a nehybnost starou okenní tabulku doslova přibily na místo. Na okně není žádná síťka – pod námi leží jen čtyři patra zakončená markýzou.

Všimnu si, jak u hotelu zastavují limuzíny a luxusní auta a ze dveří vystupují hosté. Ženy jsou oblečené do šatů výrazných barev, zatímco muži do odstínů černé, šedé a námořnický modré.

Za nimi uvidím cyklisty, kteří se projíždějí po břehu jezera, a třpytivě modrou vodu protknutou bílými plachtami.

„Pěkný výhled,“ řeknu Dukulymu, když mi zapálí doutník.

„Na jezero?“ odfrkne si. „Byl jsem ubytovaný v královském apartmá v Burj Al Arab. Tohle je proti tomu nic.“

Popotáhnu z doutníku, abych skryl úsměv. Věděl jsem, že se mu tenhle pokoj nebude líbit.

Edwin Dukuly je liberijským ministrem pro půdu, doly a energetiku. Za hodinky značky Vacheron a těžké doutníky ale vděčí krvavým diamantům. Jako moderní Marco Polo si s sebou všude, kam vkročí, nosí malé pytlíčky třpytivých kamenů a mění je za jakékoli místní požitky, kterých se mu zachce.

Právě teď s sebou něco takového mám – pod patnácti centimetry ledu v boxu na mořské plody.

„Přejdeme k věci?“ Znovu pokyne k sedačkám. Típnu doutník o parapet a vydám se za ním.

Vypadáme vážně směšně – čtyři mohutní chlapi nacpaní do židlí s růžovo-bílým pruhováním.

Donesu box ke konferenčnímu stolku a otevřu víko. Odstráním z něj vložku s ledem a maskovací vrstvu krevet a všem se naskytne pohled na zbraně skrývající se vespod.

Přinesl jsem všechno, co chtěl: tři kalašnikovy, čtyři glocky, rugera a ruční granátomet RPG-7, který se obvykle používá na sestřelování tanků. Nemám páru, co s ním zamýšlí, ale mám takové podezření, že ho viděl ve filmu a napadlo ho, že vypadá působivě.

V boxu se skrývá taky důkladně zabalené kilo kokainu. Jde o kvalitní produkt z Kolumbie. Jakmile ho Dukuly spatří, rozzáří se mu oči. Z náprsní kapsy obleku vytáhne malý stříbrný nůž a prořízne obal. Na špičku nože nabere malé množství prášku, zvedne si ho k nosu a vši silou ho do sebe nasaje. Zbytek si vetře na jazyk a do dásní.

„Á!“ povzdechne si a položí nůž zpátky na stůl. „Na tebe se můžu vždycky spolehnout, Dante.“

Pak přikáže svým mužům: „Všechno to ukliděte někam, kde si toho nevšimnou pokojské.“

Odkašlu si, abych mu připomněl menší záležitost platby.

Ze stejné náprsní kapsy vytáhne malý sametový pytlíček a podá mi ho. Vysypu si diamanty do dlaně.

Mám s sebou zlatnickou lupu, ale na to, abych se dovtípl, že mě Dukuly považuje za idiota, ji nepotřebuju.

Diamanty jsou zakalené a malé. Jejich velikost a množství je menší než polovina hodnoty, na které jsme se dohodli.

„Co to má být?“ zeptám se ho.

„Co?“ zabručí Dukuly a předstírá nevědomost, ale hraní mu moc nejde.

„Tyhle jsou na hovno,“ řeknu.

Dukuly zrudne a jeho mohutné obočí spadne tak nízko, že pod ním skoro nevidím záblesk jeho očí. „Měl bys vážít slova, Dante.“

„Samozřejmě,“ řeknu a předkloním se. „Dovol mi, abych to reformuloval nejzdvořilejším možným způsobem. *Zaplat', co mi dlužíš, ty zkurvený kreténe.*“

Namakaný bodyguard zvedne jeden z glocků a namíří mi ho přímo do tváře. Ignoruju ho.

Dukulymu řeknu: „To myslíš vážně? Chceš mě zastřelit přímo v hotelu?“

Dukuly se zasměje. „Mám diplomatickou imunitu, kamaráde. Mohl bych tě zastřelit na schodech před policejní stanicí.“

„Před outfitem imunitu nemáš. Můj otec je kápo chicagské mafie. Nebos na to zapomněl?“

„Ach ano, Enzo Gallo,“ přikývne Dukuly a na obličeji se mu rozprostře pomalý úsměv. „Velmi vlivný muž. Nebo jím aspoň býval... slyšel jsem, že když přišel o ženu, sebralo mu to i koule. Byla to tvoje matka, nebo tě měl s nějakou děvkou?“

Moje matka už sice pět let leží pod drnem, ale není hodina, kdy bych na ni nemyslel.

Vzedme se ve mně vlna vzteku a pronikne mi až do žil.

Jediným pohybem ze stolu seberu stříbrný nůž a zabodnu ho Dukulymu do krku. Vrazím ho tam tak hluboko, že spolu s čepelí mu v krku zmizí i půl rukojeti. Dukuly si přitiskne ruku k ráně, vyvalí oči a tiše otevře a zase zavře ústa jako ryba na suchu.

Zaslechnu cvakání spoušti a uvědomím si, že se mě mohutný bodyguard pokusil trefit do zad. Glock ale vystřelí naprázdno. Nejsem

tak hloupý, abych si s sebou na obchod se zbraněmi přinesl nabitě bouchačky.

Nepochybuju ale o tom, že ve zbraních v sacích mají kulek habaděj.

Proto Dukulyho postavím před sebe a použiju jeho tělo jako štít. Musím se přitom přikřčit, jelikož nebyl tak vysoký jako já.

Culík vzápětí vytáhne zbraň, přesně jak jsem čekal. Vystřelí šestkrát hned za sebou a prošpikuje hrud' a vypouklé břicho svého šéfa kulkami. Ví, že Dukuly už je mrtvý, takže ho teď motivuje jen pomsta.

Mě ale taky.

Ti zmrdi se mě pokusili okrást a urazili moji rodinu.

Stejně jako je šéf zodpovědný za činy svých pěšáků, pěšáci zaplatí za slova svého šéfa. Utrhnu jim ty jejich zasrané hlavy.

Ted' se na mě ale neusmívá štěstí – jsou na mě dva a já jako jediný nemám zbraň.

Proto nakonec vyběhnu k oknu. Pořád před sebou držím Dukulyho bezvládné tělo jako štít. Proskočím otevřeným rámem a musím při tom natočit ramena stranou, abych se do otvoru vešel. Je to úzký prostor a skoro se mi to nepodaří, ale díky čiré setrvačnosti to vyjde.

Sletím tři patra dolů a přitom sleduju, jak si obloha a chodník mění pozice.

Pak narazím do markýzy.

Rám s plátnem nebyl stavěný na to, aby udržel sto kilo padající váhy. Látka se roztrhne a podpěry se rozpadnou a obalí mě kokonem trosek.

Dopadnu na zem – dost tvrdě na to, aby mi to vyrazilo dech. Přesto je náraz mnohem jemnější, než bych čekal.

I tak mě to ale omráčí a trvá mi celou minutu, než zase dokážu myslet jasně. Začnu kolem sebe divoce máchat rukama, abych se vysvobodil z trosek.

Jakmile vzhlednu k oknu, všimnu si, jak na mě nenávistně shlíží namakaný bodyguard. Jsem si jistý, že by na mě moc rád ještě párkrát vystřelil a neudělá to jen proto, že jeho diplomatická imunita vzala za své spolu s jeho šéfem.

V tu chvíli zhlédnu Culíka, jak ke mně běží ze strany budovy. Čtyři patra schodů seběhl jako olympionik. Sleduju, jak se ke mně blíží, a v hlavě přemílám, jestli bych ho měl uškrtnit holýma rukama, nebo mu rozmlátit ksicht na padrt.

Pak si všimnu, jak se kolem mě sbíhá dav hotelových zaměstnanců a hostů, a vzpomenu si, že když jsem letěl dolů, dělal jsem při tom celkem velký rámus. Jsem si jistý, že někdo už určitě zavolal poldy.

Porozhlédnu se po nejbližším vozidle se zapnutým motorem. Všimnu si, že u obrubníku parkuje elegantní černý benz. Sedadlo řidiče je prázdné, ale světlomety pořád běží.

Perfektní. Rychle otevřu dveře a skočím na přední sedačku.

Jakmile se auto rozjede, okýnkem spolujezdce se mi naskytne dokonalý výhled na Culíkovu rozzuřenou tvář. Je tak namíchnutý, že je mu jedno, kdo se na něj dívá. Natáhne se pro zbraň.

Jakmile sešlápnu pedál až k podlaze, nenápadně mu zasalutuju.

Motor zaburácí a auto vystartuje od obrubníku jako závodní kůň vypuštěný ze stáje. Benz možná vypadá jako loď, ale pod kapotou se skrývá celkem dobrý motor.

Mému bratru Neronovi by se určitě líbil. Je přímo posedlý auty. Dokázal by ocenit ovládání a pohodlnou koženou sedačku, která jako by se přizpůsobovala tělu.

Auto voní kůží, whiskey a ještě něčím jiným... něčím sladkým a hřejivým. Jako santalovým dřevem a šafránem.

Zrovna projíždím Oak Street, když se v zadním zrcátku objeví něčí tvář. Tak mě to překvapí, až strhnu volant vlevo a téměř narazím do autobusu mířícího opačným směrem. Musím prudce zatočit vpravo, abych to napravil, takže se kola několikrát přetočí, než se auto zase uklidní.

Nejspíš něco vykřiknu a člověk vzadu taky trochu vyjekne – což mi prozradí, že se jedná o holku.

Chci zastavit, ale nejdřív se musím ujistit, že mě nikdo nesleduje. Takže pokračuju dál na západ směrem k řece a snažím se ještě jednou si prohlédnout nečekanou pasažérku.

Krčí se na zadní sedačce a očividně je vyděšená k smrti.

„To nic,“ řeknu. „Neublížím ti.“

Pokusím se, aby můj hlas zněl jemně, ale vyjde ze mě jen drsné zabručení jako obvykle. Ani normálně nevím, jak se k ženám chovat – natožpak v situaci, kdy jsem jednu omylem unesl.

Na minutu se mezi námi rozhostí ticho a pak dívka vypískne: „Mohl byste mě prosím... pustit ven?“

„Samozřejmě,“ řeknu. „Za chvíli.“

Zaslechnu tiché polknutí a nějaké zašustění.

„Co je to za zvuk?“ vyštěknu.

„Jen... jen moje šaty,“ zašeptá.

„Proč jsou tak slyšet?“

„Jsou celkem objemné...“

Ach tak, chápu. Nejspíš se chystala na večírek, ačkoli netuším, proč její auto parkovalo na kraji vozovky a po šoferovi se slehla zem.

„Kdes nechala řidiče?“ zeptám se.

Zaváhá, jako by se mi bála odpovědět. Ještě větší strach má ale z toho, co by se stalo, kdyby to neudělala. „Poprosila jsem ho, aby na chvíli vystoupil,“ řekne. „Byla jsem... rozrušená.“

Posadila se trochu vzpřímeněji, takže jí znovu vidím do tváře. Vlastně se téměř dokonale vejde do obdélníku zpětného zrcátka. Je to ta nejkrásnější tvář, jakou jsem kdy viděl.

Mělo by existovat lepší slovo než jen krásná. *Možná*, že existuje, ale nejsem dost sečtělý na to, abych ho znal.

Jak byste nazvali situaci, když od něčího obličeje nedokáže odtrhnout zrak? Když si myslíte, že jste našli ten nejkrásnější úhel pohledu, ale pak dívka zvedne obočí nebo vydechne, takže se jí změní rysy a vás to znovu omráčí?

Jak byste nazvali situaci, kdy vám srdce bije rychleji, než když vám do tváře mířila zbraň? Potíte se a vyschlo vám v ústech a jediné, co vám běží hlavou, je: *Co se mi to kurva děje? Praštil jsem se do hlavy víc, než jsem myslel?*

Dívka má hranatý obličej se špičatou bradou. Její oči jsou od sebe široce posazené a mají podlouhlý tvar a zlatohnědou barvu, jako by byla malá tygřice. Má ostré lícni kosti a čelist, ale její široké a plné rty mi připadají měkké jako plátky růží. Vlasý si stáhla do upraveného drdolu, který dává na odív její útlu šíjí a holá ramena. Její kůže je jako leštěný bronz a zdá se mi, že je na dotyk nejjemnější, co jsem kdy viděl.

Spatřit na zadním sedadle dívku jako ona je neuvěřitelné. Jako kdybyste do automatu na kuličky vložili čtvrták a vypadl z něj obrovský diamant. To nemůže skončit dobře.

„Jak se jmenuješ?“ zeptám se jí.

„Simone Solomonová. Můj otec je Yafeu Solomon.“

Řekne to jedním dechem, jako by byla zvyklá představovat se prostřednictvím svého otce. Což znamená, že to musí být někdo důležitý, ačkoli jsem jeho jméno nikdy neslyšel.

Teď je mi ale úplně ukradený.

Chci vědět, proč brečela samotná v autě, když měla popíjet šampaňské se zbytkem smetánky.

„Proč jsi plakala?“ zeptám se jí.

„No...“

Dívám se, jak začíná rudnout a hnědé tváře jí polívá červeň. Jako by byla chameleon a měnila barvu. Nedokážu od ní odpoutat pohled a skoro se ani nedívám na cestu.

„Přijali mě do návrhářské školy, ale otec... chce, abych šla jinam.“

„Do jaké školy?“

„Módního návrhářství...“ Začervená se ještě víc. „Učí tam, jak navrhovat oblečení, doplňky a tak...“

„Ty šaty sis ušila sama?“ zeptám se jí.

Vím, že je to hloupá otázka, už když to vyslovím. Bohatí si vlastní šaty nešíjí.

Simone se mi ale nevysměje. Rukama si uhladí růžovou tylovou sukni a řekne: „Kéž by! Jsou od Ellie Saab – podobné těm, které na

sobě měla v roce 2012 Fan Bingbing na filmovém festivalu v Cannes. Ty její měly kápi, ale tyl a korálky v tomhle botanickém vzoru...“

Odmlčí se. Možná si všimla, že jsem jí rozuměl asi tolik, jako by mluvila mandarínštinou. O módě vůbec nic nevím. Ve skříni mám asi deset bílých triček a stejné množství černých.

Ale chtěl bych, aby pokračovala. Dokázal bych ji poslouchat ještě mnohem déle. Její hlas je jemný, elegantní a kultivovaný... přesný opak toho mého. Krom toho lidé, kteří mluví o něčem, co zbožňují, zní vždycky zajímavě.

„Tobě jsou ale šaty ukradené,“ řekne a tiše se sama sobě zasměje.

„To ano. Ale je hezké tě poslouchat.“

„Mě?“ Znovu se zasměje. Když mluvila o šatech, zapomněla se bát.

„Překvapuje tě to?“

„Popravdě...“ ozve se, „celá tahle situace je tak trochu překvapivá.“

Jakmile jsem si jistý, že mě nikdo nesleduje, zatočím na sever a jedu dál téměř bez cíle. Měl bych se toho auta zbavit – nejspíš už je hlášené jako kradené. Té dívky bych se měl z obdobných důvodů zbavit taky. Měl bych ji vysadit na nejbližším rohu, ale neudělám to.

„Máš přízvuk?“ zeptám se jí. Mám dojem, že ano, ale nedokážu určit jaký.

„To nevím,“ odpoví. „Žila jsem ve spoustě zemí.“

„Kde?“

„Narodila jsem se v Paříži – žije tam rodina mé matky. Pak jsme se přestěhovali do Hamburku a pak do Akkry... potom jsme nějakou dobu žili ve Vídni, Barceloně a Montrealu – bože, byla tam opravdu příšerná zima. Pak jsme se odstěhovali do DC, což nebylo o moc lepší. A pak jsem chodila na internátní školu v Maisons-Laffitte.“

„Proč jste se pořád stěhovali?“

„Můj otec pracuje jako ambasador a podnikatel.“

„A tvoje máma?“

„Je dědičkou čokoládového impéria,“ usměje se pyšně Simone. „Za svobodna se jmenovala Le Roux. Znáš lanýže značky Le Roux?“

Zakroutím hlavou. Vedle Simone se cítím hloupě a nekultivovaně. I když je tak mladá, zní, jako by procestovala celý svět.

„Kolik ti je?“ zeptám se jí.

„Osmnáct.“

„Aha. Vypadáš mladší.“

„Kolik je tobě?“

„Jednadvacet.“

Zasměje se. „Vypadáš starší.“

„Já vím.“

Naše pohledy se ve zpětném zrcátku setkají a usmějeme se na sebe. Usmívám se mnohem víc než obvykle. Netuším, proč nás to oba tak pobavilo. Proudí mezi námi jakási energie, náš rozhovor plyne nenuceně a nic nám nepřipadá nemístné. I když se vůbec neznáme a ocitli jsme se v téhle dost zvláštní situaci náhodou.

„Bydlíte v Drakeu?“ zeptám se jí.

„Ne – na léto jsme si pronajali dům v Chicagu.“

„Kde?“

„V Lincoln Parku.“

„Já bydlím v Old Townu.“

Je to hned vedle sebe.

Neměl jsem jí to prozradit – jestli pak bude mluvit s poldy a píše mě, nebude těžké mě najít. V Old Townu moc Italů o velikosti tažného koně není. Gallovi navíc nejsou chicagské policii neznámí.

„Už bych měl jít,“ řeknu.

Ačkoli slova vypustím z úst, moje tělo s nimi tak úplně nesouhlasí. Zaparkuju na nejbližším parkovišti, ale ne a ne vystoupit z auta.

Všimnu si, že mě v zrcátku pozorují její žlutohnědé oči. Pomalu mrkne jako kočka. Úplně mě tím zhyponotizuje.

„Jsme u Historického muzea,“ řeknu. „Máš u sebe telefon?“

„Ano,“ odpoví.

To byla další hloupost. Během naší projížďky mohla zavolat policii, aniž bych si toho všiml.

Co to kurva vyvádím? Nikdy nejsem tahle zbrklý.

Rychle otřu volant a řadící páky tričkem a ujistím se, že po mně nezůstaly otisky. Kliku otřu taky.

„Teď vystoupím,“ řeknu. „Buď tak hodná, a než někomu zavoláš, dej mi pár minut.“

„Počkej!“ vykřikne Simone.

Otočím se a poprvé se na ni podívám zpříma.

Pohled na její skutečnou podobu – nejen na odraz v zrcátku – mi vyrazí dech. Doslova se nemůžu nadechnout.

Nakloní se ke mně přes sedačky a pak mě políbí.

Na pouhou vteřinu přitiskne svoje jemné rty k těm mým. Pak se ode mě znovu odtáhne a vypadá téměř stejně šokovaně jako já.

„Sbohem,“ rozloučí se.

Konečně vylezu z auta a vyběhnu směrem k parku.

Simone

Přítisknu obličej k oknu a sleduju, jak muž uhání k Lincoln Parku. Na někoho tak mohutného se pohybuje překvapivě rychle. Zabořím se do sedadla a mám pocit, že se celé auto točí.

Co se to proboha stalo?

Nemůžu uvěřit, že jsem ho políbila.

Byl to můj úplně první polibek.

Chodila jsem na dívčí internátní školu, a i když žádné z mých spolužaček nedělalo problémy najít si romantického partnera – ať už muže, nebo ženu – já jsem nikdy nepotkala nikoho, kdo by se mi líbil natolik, abych s ním chodila. Nikdy jsem na to neměla čas ani o to neprojevila zájem.

Ale ani v těch nejdivočejších představách by mě nenapadlo, že můj první polibek bude s kriminálníkem. Únoscem. Zlodějem aut. A bůhví, čím ještě!

Ani nevím, jak se jmenuje. Nezeptala jsem se ho, protože jsem usoudila, že by mi to stejně neřekl. Nechtěla jsem, aby lhal.

Srdce mi buší jako splašené. Šaty jsou mi najednou příliš těsné přes hrud' a dýchám čím dál rychleji.

Deset společných minut v autě mi připadalo jako několik hodin, ale zároveň se mi ani nechce věřit, že se něco takového vůbec událo. Kdybych to někomu prozradila, neuvěřil by tomu.

Ale nemůžu o tom nikomu říct. Můj otec by určitě zuřil, a i když to zní hloupě, nechci, aby se ten muž dostal do potíží. Ano, unesl mě, ale neublížil mi. Dokonce ani auto neukradl.

Vlastně... se choval skoro jako gentleman, i když zpočátku byl dost hrubý a příkrý. Z jeho hlasu mi běhal mráz po zádech – byl hluboký a chraplavý a zněl jako hlas padoucha.

Ani nevypadal jako gentleman. Byl mohutný – vysoký a rozložitý tak, že se sotva vešel do auta. Jeho paže mi připadaly stejně široké jako moje tělo. Měl inkoustově černé vlasy, tváře mu pokrývalo drsné strniště a na pažích, a dokonce i na hřbetech rukou mu rostly černé chlupy. Navíc měl divoké oči. Pokaždé, když se na mě podíval do zpětného zrcátka, jsem zůstala sedět přišpendlená na místě.

Přesto jsem mu věřila, když řekl, že mi neublíží. Vlastně jsem věřila všemu, co mi tvrdil. Mluvil tak bez obalu, až mi připadalo, že musí být upřímný.

Přitisknu si dlaně k tvářím, abych je zchladila. Jsem nervózní a je mi hrozně vedro. I ruce mám horké, takže k ochlazení mi moc nepomáhají.

Nemůžu přestat myslet na to, jak se na mě díval, na jeho drsný hlas a neuvěřitelně široká ramena. Na jeho obrovské ruce svírající volant...

Nikdy jsem nikoho podobného neviděla. V žádné ze zemí, které jsem navštívila.

Cítím, jak mi v psaníčku vibruje telefon, a vytáhnu ho. Všimnu si několika zmeškaných hovorů a spousty zpráv.

Zvednu to. „Tati?“

„Simone!“ Táta zní, jako by se mu opravdu ulevilo. „Jsi v pořádku? Kde jsi? Co se stalo?“

„Nic mi není, tati! Jsem v pořádku. Jsem u Historického muzea na rohu Lincoln Parku.“

„Díkybohu. Zůstaň, kde jsi. Policie je na cestě.“

Jediný způsob, jak bych odsud mohla odejít, by byl pěšky. Nemám totiž řidičák.

Trvá jen pár minut, než přijede policie. Muži mě vytáhnou z auta, obklopí mě ze všech strach, kolem ramen mi dají deku a položí mi asi sto otázek najednou.

Jediné, na co se zmůžu, je, že pořád dokola opakuju: „Já nevím, já nevím.“

Pak mě odvezou zpátky domů – určitě na otcovo naléhání. Už mě čeká na verandě. Jakmile auto zastaví, odtáhne mě od policie a řekne jim, aby se mě už na nic nevyptávali.

Máma mě nepřestává líbat a svírá můj obličej v dlaních, jako by nemohla uvěřit, že jsem to opravdu já.

Dokonce i Serwa je vzhůru a sešla dolů z pokoje zabalená do svého oblíbeného chlupatého županu. Taky mě obejmě – i když ne tak silně jako máma. Něžně jí objetí oplatím. Sestra je o deset let starší než já, ale o hlavu menší. Zabořím bradu do jejích vlasů a nasaju do sebe známou vůni jejího jasmínového mýdla.

Jakmile policie odejde, začne skutečný výslech.

Otec mě posadí do formálního obývacího pokoje a přikáže mi, abych mu popsala, co přesně se stalo.

„Nějaký muž ukradl auto, tati. Seděla jsem na zadním sedadle. Řekl mi, abych si zakryla oči. Nakonec mě nechal jít.“

Lež ze mě vyleze s pozoruhodnou lehkostí.

Nejsem zvyklá si něco vymýšlet – zvlášť ne před rodiči. V žádném případě bych jim ale nedokázala vysvětlit, co se doopravdy stalo. Sama tomu nerozumím.

„Pověz mi pravdu, Simone,“ zeptá se mě otec přísně. „Dotkl se tě? Ublížil ti?“

„Yafeue –“ zarazí ho máma.

Zvedne ruku, aby ji umlčel. „Odpověz mi.“

„Ne,“ odpovím rozhodně. „Vůbec se mě nedotkl.“

Dotkla jsem se ho já.

„Dobře,“ řekne otec s nezměrnou úlevou.

Nakonec mě obejmě, ovine mi silné paže kolem ramen a pevně mě k sobě přitiskne.

Zajímalo by mě, jestli by to udělal, kdyby se mě ten muž opravdu *dotkl*.

„Zmeškala jsi svoji oslavu,“ řeknu mámě.

„To nevadí.“ Zastrčí si pramen lesklých světlých vlasů za ucho. „*Mon Dieu*, to je ale město! Tušila jsem, že se něco takového stane. Všichni říkali, že tu žijí samí zločinci a zloději a každý den se tu střílí.“

Věnuje mému otci vyčítavý pohled. Je jen na něm, jaký post přijme a kam se vydáme. Máma jeho rozhodnutí odporovala jen dvakrát – když čekala moji sestru a pak mě. V obou případech trvala na tom, že se vrátíme do Paříže, abychom se narodily na francouzské půdě.

Otcova osobnost je tak silná, že jsem nikdy neviděla nikoho, kdo by mu dokázal vzdorovat. Já jsem to rozhodně nikdy nesvedla. Je jako ledovec – chladný a nehybný. Vůbec nic před ním neobstojí. Kdyby měl dost času, dokázal by rozdrtit celé město, které by mu stálo v cestě.

Musel vynaložit obrovskou vůli, aby unikl chudobě, v níž se narodil. Nikomu jinému z jeho rodiny se to nepodařilo. Měl tři starší sestry, ale všechny zemřely nebo zmizely, když byl ještě chlapec. Jeho rodiče už také nežijí. Je jako samostatná planeta. Jako Jupiter, který se otáčí kolem Slunce. Máma, Serwa a já jsme malé měsíce, které putují po jeho oběžné dráze.

Myslím, že mámě to v zásadě nevadí – prozradila mi, že se do otce zamilovala na první pohled. Od té doby je mu oddaná. Byl neuvěřitelně pohledný – vysoký, štíhlý a s ostrými rysy, jako by byl vytesaný z obsidiánu. Víím ale, že za tím bylo i něco víc. Máma byla dědička a narodila se do přepychu, takže se zamilovala do jeho odhodlání. Mezi dětmi z privilegovaných rodin nikdy nic podobného neviděla.

V den jejich svatby mu předala kontrolu nad svým svěrenským fondem a on jej za jeden jediný rok zvětšil na trojnásobek původní velikosti.

Zajímalo by mě, jestli opravdu existuje něco jako láska na první pohled.

Jaký je to asi pocit?

Je to, jako když se vám do hrudi trefí šíp pokaždé, když se na vás upře pár očí černých jako uhel?

Stačí, abych si na to vzpomněla, a už mi červenají tváře.

„Copak?“ strachuje se máma. „Vypadáš divně. Nechceš se něčeho napít? Najíst?“

„Jsem v pořádku, mami,“ ujistím ji.

Otec se zvedne z pohovky.

„Kam jdeš?“ zeptá se ho máma.

„Musím si promluvit s Jessicou.“

Jessica Thompsonová je jeho asistentka.

„Hned teď?“ Mámě se mezi obočím znovu objeví nesouhlasná vráska.

„Okamžitě. Bude muset vydat tiskové prohlášení. Nemůžeme ututlat, že naši dceru někdo unesl. Ne při tom všem rozruchu v hotelu.“

Tohle dělá otec vždycky – jakmile vyřeší jeden problém, hned se přesune k dalšímu. Já už jsem v bezpečí, takže jeho dalším úkolem je zajištění škod.

„To nic, mami,“ řeknu. „Já už si půjdu lehnout.“

„Půjdu s tebou,“ přidá se ke mně Serwa.

Vím, že chce být laskavá, ale upřímně řečeno to bude spíš ona, kdo bude potřebovat pomoci do schodů. Momentálně ji trápí plicní infekce a antibiotika nezabírají.

Když stoupáme po širokém točitém schodišti, obejmu ji kolem pasu, abych jí pomohla nahoru. Slyším, jak sípe.

Moje ložnice je první vlevo. Serwa do ní vkročí hned za mnou a sedne si na okraj postele.

Otočím se, aby mi pomohla rozepnout šaty. Nestydím se před ní být nahá – Serwa je o dost starší, takže se o mě vždycky starala. Už od dětství.

Vystoupím ze šatů a opatrně je pověším do skříně. Měla jsem je na sobě jen krátce a ani jsem v nich netančila, takže není třeba je poslat do čistírny.

Zatímco ve skříni hledám svoje oblíbené pyžamo, Serwa se mě zeptá: „Co se doopravdy stalo?“

Pořád předstírám, že se plně soustředím na pyžamo, abych se na ni nemusela podívat. „Jak to myslíš?“

„Vím, že jsi tátovi a mámě neřekla všechno.“

Vytáhnu pyžamo s malými kornoutky zmrzliny a začnu si ho oblékat. „No,“ odpovím z konejšivého přítomí pyžamového svršku, „byl opravdu hezký.“

„Ten zloděj?“ vykřikne Serwa.

„Ano, ale mluv potichu! Máma tě uslyší.“

„Jak vypadal?“ zašeptá Serwa a oči se jí zalesknou zvědavostí.

„Byl mohutný – jako ruský vzpěrač. Jako by ke každému jídlu měl tučet vaječ a dvě kuřata.“

Serwa se zachechtá. „To nezní moc hezky.“

„Já vím, ale on takový byl. Měl trochu hrozivý obličej, širokou čelist a tmavé oči... ale bylo vidět, že je inteligentní. Rozhodně to nebyl žádný pitomec.“

„To jsi poznala jen tím, že ses na něj podívala?“ zeptá se Serwa skepticky.

„No... taky jsme si trochu povídali.“

„Cože? A o čem?“ zeptá se a znovu zapomene být zticha.

„Tiše!“ připomenu jí, i když tenhle dům je obrovský a není moc pravděpodobné, že by nás někdo slyšel, aniž by stál přímo za dveřmi. „Tak nějak... o všem. Ptal se, odkud jsem, kde bydlím a proč jsem před večírkem brečela.“

„Proč jsi brečela?“ zamračí se Serwa.

„Táta se dozvěděl o Parsons.“

„Aha.“ Serwa věděla, že se tam hlásím. Snažila se ke mně být laskavá a neřekla mi, že je to hrozný nápad. „Byl našťvaný?“

„Samozřejmě.“

„To mě mrzí.“ Obejme mě. „Cambridge je ale krásná. Bude se ti tam líbit.“

Serwa tam studovala. Přesně tak, jak měla. Promovala s vyznamenáním a získala magisterský titul z makroekonomie. Nabídli jí místo analytičky u Lloyd's of London, ale než stihla nastoupit, dostala třikrát za sebou zápal plic.

Sestra má cystickou fibrózu. Rodiče jí zaplatili všechny možné léčby. Často se jí několik měsíců daří lépe, nebo je jí alespoň dost dobře na to, aby mohla chodit do školy nebo cestovat. Ale vždycky, když dosáhne nějakého dalšího úspěchu, ji nemoc zase srazí na kolena.

Sestrina nemoc se nad naší rodinou neustále vznáší jako černý stín a víme, že Serwin život bude pravděpodobně kratší než ty naše. Že ji tu máme jen na omezenou dobu.

Samo o sobě je to dost tragické, ale nejhorší na tom je, že moje sestra je ten nejhodnější člověk, jakého znám. Je laskavá a vřelá. Nikdy o nikom neřekne špatné slovo. Vždycky mi stojí po boku, aby mi pomohla a podpořila mě, i když má slabé plíce a zmáhá ji kašel.

Navzdory nemoci je neuvěřitelně krásná. Připomíná mi panenku. Má kulatý obličej, tmavé oči, červené tváře a vlasy stažené do úhledného drdolu. Je drobná a křehká. Nejradši bych ji vzala do náručí a chránila ji před vším hrozným, co by se jí mohlo stát.

O polibku se zločincem ale Serwě neřeknu. Je to příliš divné a trapné. Nikdy předtím jsem nic takového neudělala. Byla by v šoku. Upřímně řečeno jsem tím šokovala i samu sebe.

„Jsem ráda, že se ti nic nestalo.“ Serwa mi stiskne ruku. Ta moje je větší než její, tak jako celé moje tělo – přerostla jsem ji, už když mi bylo deset.

„Mám tě ráda, *onuabaa*.“

„Já tebe taky.“

Serwa se vrátí do svého pokoje. Po chvíli zaslechnu zavrčení vibrační vesty, která jí pomáhá vykašlávat hlen z dýchacích cest.

Nasadím si sluchátka, protože ten zvuk mě rozesmutní.

Lehnu si do postele a pustím si svůj apokalyptický playlist. Před spaním nikdy neposlouchám nic klidného.

Jakmile si vzpomenu, jak se moje rty setkaly se rty zloděje, ošiju se... V autě mé tělo zalilo horko, jako když hodíte sirku do suché trávy. Plameny se šířily všemi směry a stravovaly vše, co jim stálo v cestě.

Skončilo to skoro dřív, než to vůbec začalo, ale můj mozek na to nemůže přestat myslet...

Nakonec mě ke spánku uklábají tóny písně „Zombie“ od skupiny Cranberries.

🎵 „Zombie“ – The Cranberries

Dante

Nemůžu přestat myslet na Simone.

Na její eleganci, krásu a klid, s jakým se chovala, zatímco jsem se řítíl městem a ona zůstala uvězněná vzadu v autě...

Vím, že je to šílené.

Na internetu jsem si vyhledal jejího otce. Jde o důležitého diplomata z Ghany – navíc bohatého jako faraon. Vlastní celou řadu hotelů od Madridu po Vídeň.

Moje rodina není ani zdaleka chudá, ale existuje velký rozdíl mezi penězi mafie a mezinárodního hoteliéra. Jak v objemu, tak v legitimitě.

Nemluvě o tom, že jsme se se Simone seznámili za ne zrovna ideálních okolností. Netuším, co řekla policii, ale předpokládám, že nic moc, protože mi zatím nikdo nebouchal na dveře. I tak by bylo hloupé se jen tak ochomýtat v okolí jejího domu a koledovat si o to, že mě někdo zahlédne.

Ale přesto přesně to o tři noci později dělám.

Našel jsem rozlehlé sídlo v Lincoln Parku, které si Solomon pronajal na začátku léta. Nebylo to těžké – když k němu započítáte i pozemky, zabírá skoro celý blok. Vypadá to tam jako v paláci ve Versailles. Nekonečné plochy bílého vápence, sloupy a zdobené balkony. Všude kolem se rozprostírají zahrady se spoustou stromů a třemi samostatnými bazény.

Solomon má ochranku, která ale není zrovna dvakrát ostražitá. Vplížit se na pozemek a sledovat dům zvenčí je opravdu jednoduché.